

[Poul Hartling.]

synes er urigtigt, er, at man pådutter en modstander noget og så siger: det er forkert. Vort forslag har ingen social slagside. Statsministeren ønsker ikke at „bruge“ noget, siger han. Så bør han ikke bruge dette. Dette forslag kan gennemføres sådan, at det ikke får social slagside.

Nå, vi får jo også en skattedebat og kan så komme tilbage til det. Jeg vil dog lige gøre opmærksom på, at statsministeren, som har ubegrænset taletid, ikke svarede på, hvordan han vil skaffe alle de skattelettelser, som han så gavmildt udstrøede i sin åbningsstale, og om han ville stille en samlet skattelettelse i udsigt. Det blev der ikke svaret på, og det taler måske også for sig selv.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Efter de erfaringer, vi har her fra i eftermiddag, vil mit parti i næste møde i udvalget for forretningsordenen stille forslag om, at taletidsreglerne ved folketingets åbningsdebat ændres således, at ordførerne får en rimelig tid til at besvare de spørgsmål, statsministeren stiller dem på et tidspunkt, hvor de ikke har andre muligheder end 2 minutters korte bemærkninger. Det tror jeg vil være rigtigt. Det er ikke nogen bebrejdelse til statsministeren, for det er jo folketinget selv, der har fastsat disse taletider.

Hr. Niels Westerby stillede nogle spørgsmål, og jeg er helt enig med statsministeren i hans svar. Hr. Niels Westerby har det sådan, at han bliver mere og mere forarget på os andre, efterhånden som vi interesserer os mindre og mindre for ham. Det løser ikke problemet at lade lønningerne vokse og så bare true med, at man tager pengene ind igen i skatter og afgifter. Vil man endelig løse problemerne og lægge en trussel over disse forhandlinger, så kan man jo gå til England og se, hvad det har været nødvendigt at gennemføre dér for en engelsk arbejderregering; det er jo langt mere vidtgående indgreb, og i hvert fald jeg ønsker ikke, det skulle blive aktuelt herhjemme.

Vedrørende væksten i statsudgifterne vil jeg gerne sige, at jeg går ud fra, at når man budgetterer — således var det i hvert fald under den forrige finansminister — så

sender man et cirkulære ud, hvori man siger, at der på de frie bevillinger er en margen til den og den vækst. Jeg ved ikke, om den nuværende finansminister har gjort det samme. Hvis den nuværende finansminister har gjort det samme, må han jo allerede på det tidspunkt tage hensyn til, hvilke lovpligtige udgifter der i sig selv vil vokse, og som man ikke agter at stille forslag om at få ændret her i folketinget, og så må han spørge: er der så overhovedet noget til de frie bevillinger, eller hvor stor bliver den procent? Når man har alle disse budgetkontorer, når man har hele budgetkontrollen under sig, og når man har de tusinder af styrelser, hvis budgetforslag skal indkasseres, så må det være finansministerens — og hvis vi fik lejlighed til at bytte, ville det blive en borgerlig finansministers — opgave naturligvis punkt for punkt at angive, at man i budgetforslagene skulle holde sig inden for de og de rammer. Kommer man alligevel ud over den produktionsmæssige ramme, som produktivitetsstigningen giver, må man som finansminister henvende sig til regeringen og bede den overveje, om der er andre ting, der må gøres. Mere kan jeg ikke sige i disse to minutter, men vi vender jo tilbage til spørgsmålet, når finanslovforslaget fremsættes og behandles.

Hvad angår spørgsmålet om nedrustning, vil jeg gerne sige til den højtærede statsminister, at vor stilling ikke har noget med gamle fordomme at gøre. Statsministeren mener, det er en vigtig stilling, og at det er en rigtig mand. Vi mener ikke, at et medlem af dette ting, der hører til det lille mindretal, som ikke er tilhænger af den sikkerhedspolitik, landet fører, bør vælges til landets nedrustningskonsulent; det mener vi ikke er rimeligt over for det flertal, der hidtil har støttet regeringen i sikkerhedspolitikken.

Dagsordensforslaget bliver efter min mening aldeles ikke udvasket; der kan selvfølgelig lægges i det, hvad man vil, og hr. Niels Westerby og hr. Aksel Larsen kan gøre det, men jeg er temmelig sikker på, at når folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag, der mildner beskatningen af indkomststigninger for det kommende skatteår, 1967-68, så bliver det ikke med ophævelse af skattefradragsretten. Der er ingen, der tror, at man i november eller